

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci

žalobce: J. O.
zastoupený V. V.

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. KUZZL/47902/2017, sp. zn. KUSP/47902/2017/DOP/Pe

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 6. 2017, č. j. MeUKM/036068/2017/39, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle § 62 odst. 1 správního řádu

pořádkovou pokutu ve výši 1 000 Kč za bezdůvodné nedostavení se ke svědecké výpovědi ve věci spáchání přestupků ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) a 125c odst. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Jak vyplývá z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 9. 2017, č. j. MeUKM/060299/2017, sp. zn. MeUKM/012791/2016 361-76, a navazujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. KUZL- 70471/2017, sp. zn. KUSP-70471/2017/DOP/Mu, uvedených přestupků se měl dopustit T. H. tím, že dne 13. 2. 2016 v 12:59 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, RZ: X, s přívěsným vozíkem (RZ: X), v obci Břest na silnici č. I/55 ve vzdálenosti 121,2 metrů od domu č. p. 278 ve směru jízdy na obec Hulín, přičemž nerespektoval rychlost stanovenou pro daný úsek 50 km/h, kdy mu byla hlídkou Policie ČR DI Kroměříž prostřednictvím silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 71 km/h, tedy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 68 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 18 km/h. Současně jmenovaný pachatel přestupku nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem a při řízení vozidla neměl u sebe osvědčení o registraci vozidla - přívěsného vozíku (RZ: X) – podle zvláštního právního předpisu ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu. Za spáchání výše uvedených přestupků mu byla uložena pokuta ve výši 2 300 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v žalobě v první řadě namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost uložené pořádkové pokuty, která je způsobena tím, že správní orgán prvního stupně její výši nijak nezodůvodnil. Dle žalobce je uložena pokuta zcela neadekvátní, neboť obviněnému, v jehož věci byl předvolán, byla vyměřena pokuta ve výši 2 300 Kč za vícenásobný přestupek, což je dle žalobce přinejmenším jednou tolik závažné jednání než to, že žalobce se údajně neměl omluvit ze svědecké výpovědi v této věci.
4. Dále žalobce namítá vadu výroku, neboť z něj nelze dovodit, jaká skutková podstata dle § 62 odst. 1 správního řádu měla být naplněna, neboť není ve výroku uvedeno konkrétní písmeno tohoto ustanovení, které mělo být správním orgánem prvního stupně užito, a tento nepoužívá terminologii zákona. Současně žalobce namítá, že z napadených rozhodnutí nevyplývá, že by žalobce naplnil všechny znaky jakékoliv skutkové podstaty dle § 62 odst. 1 správního řádu, neboť z výroku nevyplývá, že by jednání žalobce závažně ztížilo postup řízení, což je však obligatorním znakem všech skutkových podstat dle § 62 odst. 1 správního řádu. Z výroku rovněž nelze dostatečně seznat, v jaké věci a na jaký termín měl být žalobce předvolán, což je vada, která nemůže být zhojena odůvodněním, neboť by mohlo snadno dojít k záměně, jelikož žalobce byl i v této věci správním orgánem prvního stupně předvoláván vícekrát.

5. Závěrem žalobce uvádí, že jej správní orgán prvního stupně zkrátil na způsobech, jakými je možno uhradit pořádkovou pokutu, neboť výčet možností její úhrady dle výroku prvostupňového rozhodnutí neodpovídá možnostem splnění daňové povinnosti dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve přestřel průběh řízení o předmětných přestupcích. V jeho průběhu byl žalobce správním orgánem prvního stupně předvoláván celkem dvakrát, přičemž ani jednou se žalobce v nařízeném termínu bez domluvy nedostavil. Z důvodu opakovaného nedostavení se ke svědecké výpovědi bez omluvy proto správní orgán prvního stupně udělil žalobci pořádkovou pokutu dle § 62 odst. 1 správního řádu. K přiměřenosti pokuty žalovaný uvádí, že pořádková pokuta dle § 62 odst. 1 správního řádu nesmí být toliko v hrubém nepoměru k závažnosti následku a významu předmětu řízení. Jestliže tedy není nepoměr pořádkové pokuty vůči závažnosti a významu předmětu řízení, nepůsobí tento nepoměr nezákonnost uložené pořádkové pokuty. Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě, neboť v řízení o přestupku mohla být obviněnému uložena pořádková pokuta od 1 500 do 2 500 Kč.
7. Žalovaný dále uvádí, že mohl být výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně konstruován pečlivěji, avšak i z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, za co byla pořádková pokuta udělena, přičemž žalovaný neshledává důvodnou námitku, týkající se nedostatečné určitosti výroku z důvodu možné zaměnitelnosti jednání, kterého se žalobce neměl bezdůvodně zúčastnit. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a obстоjí i v optice judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce namítá, že by žalobci měly být přičítány k tíži pouze skutečnosti, které se týkají jeho samotného, tedy ne skutečnost, že se k výpovědi nedostavili i jiní svědkové, než on. Dle žalobce také žalovaný přehlíží fakt, že se žalobce z účasti na prvním nařízeném jednání omluvil z pracovních důvodů, což správní orgán akceptoval. Žalobci tedy byla uložena pořádková pokuta za první neomluvené předvolání, což je zcela nepřiměřené. Nadto žalobce podotýká, že přestupek, o němž měl vypovídat, byl již v době předvolání promlčen, proto se jeví udělení pořádkové pokuty žalobci jako absurdní.
9. Dále žalobce uvádí, že těžko mohl ztížit postup správního orgánu prvního stupně, když ten stejně T. H. i bez výpovědi žalobce z předmětného přestupku usvědčil. Žalobce také opakovaně zpochybňuje výši udělené pořádkové pokuty i odůvodnění takové výše, přičemž dle něj žalovaný tuto skutečnost nemůže zhojit svou úvahou o tom, že pořádková pokuta není v hrubém nepoměru k významu předmětu řízení, neboť tyto úvahy měly být obsaženy v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV. Ústní jednání konané dne 15. 10. 2019

10. Žalobce, resp. právní zástupce žalobce, ač řádně předvoláni, se na ústní jednání bez předchozí omluvy nedostavili, přičemž krajský soud neshledal důvody pro odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s., a proto jednal bez přítomnosti žalobce, resp. jeho právního zástupce. Při ústním jednání žalovaný setrval na svých tvrzeních již dříve písemně

uplatněných ve vyjádření k žalobě a žalobu považuje za další projev obstrukčního jednání právního zástupce žalobce, která je mu z úřední činnosti známa.

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost výše uložené pořádkové pokuty. S touto námitkou se nicméně krajský soud neztotožňuje, neboť odůvodnění výše pokuty, byť stručné, považuje v nyní projednávané věci (s ohledem na okolnosti daného případu) za dostatečné. K výši pokuty správní orgán prvního stupně uvedl, že uložil pokutu při spodní hranici zákonných možností, přičemž žalovaný toto odůvodnění doplnil tvrzením, že výše pořádkové pokuty odpovídá míře ztížení projednávání předmětného přestupkového řízení a rovněž odpovídá i závažnosti daného přestupkového řízení. Dle § 62 odst. 3 správního řádu že „[p]ři stanovení výše pořádkové pokuty dbá správní orgán, aby nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení.“ To znamená, že „[s]právní řád tedy umožňuje uložit pořádkovou pokutu, která je v nepoměru k závažnosti následku a významu předmětu řízení, nesmí však být k těmto kritériím v nepoměru hrubém. Tedy i u bagatelních deliktů lze ukládat pořádkovou pokutu, která je v nepoměru k závažnosti následku a významu deliktu, správní orgán však musí vážit s ohledem na konkrétní okolnosti případu, aby se k těmto závazným kritériím pro výši pokuty nedostal do nepoměru hrubého.“ (srov. Jemelka, L. a kol. *Správní řád. 5. vydání.*, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, § 62). Krajský soud shledal odůvodnění udělení pořádkové pokuty ze strany žalovaného za přezkoumatelné, přičemž na správní řízení, vedené před prvostupňovým i odvolacím orgánem je třeba nahlížet jako na jeden komplexní celek, a proto ve světle odůvodnění napadeného rozhodnutí ob stojí i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nadto krajský soud rovněž neshledal, že by výše uložené pokuty byla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a významu předmětu řízení, přestože se jednalo o řízení o bagatelním deliktu.
13. Krajský soud se taktéž neztotožnil s námitkou žalobce, vztahující se k neprokázání skutkové podstaty pořádkového deliktu dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ze skutkového stavu je totiž zjevné, že žalobce byl ke svědecké výpovědi předvolán dne 6. 6. 2016, avšak na předvolání se nedostavil, přičemž správnímu orgánu prvního stupně zaslal dne 4. 6. 2016 e-mailovou zprávu bez elektronického podpisu s omluvou pro pracovní důvody, kterou však následně kvalifikovaným způsobem dle § 37 odst. 4 správního řádu nedoplnil, a proto k ní správní orgán prvního stupně nemohl přihlížet; tvrzení žalobce o akceptaci jeho omluvy správním orgánem prvního stupně jsou tak lichá. Správní orgán prvního stupně následně vydal v přestupkovém řízení dne 18. 10. 2016 rozhodnutí č. j. MeUKM/066646/2016, o vině T. H., toto rozhodnutí však žalovaný na základě odvolání T. H. rozhodnutím ze dne 17. 3. 2017, č. j. KUZL-19609/2017, zrušil, neboť shledal postup správního orgánu prvního stupně při zajišťování účasti svědků v přestupkovém řízení nedostatečným, a to z toho důvodu, že ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo k využití dalších institutů, které má k dispozici, jako jsou předvedení či uložení pořádkové pokuty. Proto byl žalobce v navazujícím řízení před správním orgánem prvního stupně opakovaně předvolán na den 17. 5. 2017, přičemž na ústní jednání se opět nedostavil bez řádné omluvy. Nutno zdůraznit, že žalobce coby svědek byl v přestupkovém řízení

navržen samotným obviněným z přestupku. Za této situace považuje krajský soud jednání žalobce za závažně ztěžující správní řízení, neboť svědecká výpověď žalobce, coby svědka navrženého samotným obviněným z přestupku, byla pro zjištění skutkových okolností projednávaného přestupku významnou, o čemž ostatně svědčí i skutečnost, že žalovaný v citovaném zrušujícím rozhodnutí konstatoval nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně mimo jiné právě proto, že k provedení svědecké výpovědi žalobce nevyužil další instituty, které měl k dispozici, a dal najevo tak nutnost předvolat žalobce i podruhé, přičemž ani tehdy se žalobce ke svědecké výpovědi nedostavil. Jinými slovy, jestliže žalovaný konstatoval v rozhodnutí ze dne 17. 3. 2017, že správní orgán prvního stupně mohl a měl vůči žalobci využít institut pořádkové pokuty, je zjevné, že správní orgán prvního stupně mohl pořádkovou pokutu žalobci udělit již při první neomluvené absenci žalobce jako svědka. Tím spíše pak bude závažně ztěžovat postup správního orgánu prvního stupně opakované nedostavení se žalobce na předvolání v navazujícím řízení před správním orgánem prvního stupně. To ostatně i konstatoval i správní orgán prvního stupně, když uvedl, že „*svědecká výpověď* (žalobce) *měla objasnit závažné okolnosti a jeho výsledek měl být pro obhajobu obviněného podstatným. Vzhledem k tomu, že se jednalo o opakované bezdůvodné nedostavení se, kdy již v řízení o přestupcích J. O. byl ke svědecké výpovědi jednou předvolán.*“ Nadto dle krajského soudu i samotná skutečnost opakovaného nedostavení se na předvolání je schopna naplnit znak závažného ztížení postupu správního orgánu.

14. Krajský soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce zpochybňující dostatečnost vymezení protiprávního skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jenž byl následně potvrzen napadeným rozhodnutím žalovaného, zejména tedy namítanou absencí vymezení konkrétního jednání, kterým se měl žalobce pořádkového deliktu dopustit. Jak vyplývá z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jeho výrok se omezuje pouze toliko na konstatování, že se žalobci uděluje pořádková pokuta „*za bezdůvodné nedostavení se ke svědecké výpovědi*“. Tato formulace se dle názoru krajského soudu skutečně pohybuje na samotné hranici přípustnosti, neboť neodpovídá ani textaci § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, dle něhož „*správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že ... a) se bez náležité omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu*“, přičemž „*nedostavení se ke svědecké výpovědi*“, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zde zmíněno není, přesto však tento nedostatek nedosahuje takové intenzity, aby krajský soud v daném případě přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, a to z následujících důvodů.
15. Krajský soud předně považuje za nezbytné poukázat na smysl a účel pořádkové pokuty ve smyslu § 62 správního řádu. Uložení pořádkové pokuty je dalším ze zajišťovacích prostředků, jejichž uložení je v pravomoci správních orgánů k zajištění účelu a bezvadného průběhu správního řízení. Jedná se tak o nástroj, který se pohybuje na pomezí výkonu kázeňské (disciplinární) pravomoci a ukládání trestu; to ostatně dokládá i dosti kazuistická a ne zcela jednotná judikatura Evropského soudu pro lidská práva k tomu, zda pořádková pokuta (byť se primárně týkala uložení pořádkové pokuty soudem) je či není „*trestním obviněním*“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zde je tedy na ně nezbytné klást stejné nároky plynoucí z práva na spravedlivý proces jako u trestních obvinění a deliktů (srov. např. rozsudek ve věci *Weber v. Švýcarsko*, č. 11034/84, a naopak rozsudky ve věcech *Ravnsborg v. Švédsko*, 14220/88, *Putz v. Rakousko*, č. 18892/91, či *Jurík v. Slovensko*, č. 50237/99). Judikatura Nejvyššího správního soudu (srov.

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz) se spíše kloní k tomu, že pořádková pokuta je disciplinárním (kázeňským) opatřením než klasickou trestní sankcí, což potvrzuje i poslední vývoj nejen v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (srov. *a contrario* rozsudek ve věci *Rodriguez Ravelo v. Španělsko*, č. 48074/10), ale rovněž v judikatuře Ústavního soudu (viz nálezy ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 750/15, N 9/80 SbNU 107, anebo nálezy ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 910/15, N 177/78 SbNU 627, dostupné rovněž na <https://nalus.usoud.cz>). V každém případě, i kdyby bylo na místě podřadit uložení pořádkové pokuty správním orgánem pod „trestní obvinění“, je potřeba procesní záruky předpokládané čl. 6 odst. 1 Úmluvy vykládat v kontextu každé konkrétní věci, přiměřeně a především rozumně – tedy tak, aby bylo respektováno právo jako racionální systém a v tomto duchu bylo také uplatňováno.

16. Tímto způsobem je proto dle krajského soudu nezbytné přistoupit i k aplikaci judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu týkajících se nezbytných požadavků na formulaci výroku, neboť ta se primárně týkala výroků rozhodnutí o přestupcích či jiných správních deliktech, které Nejvyšší správní soud formuloval právě se zohledněním požadavků čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vzájemné blízkosti správního trestání s trestáním soudním podle trestního řádu a v rámci správního trestání pak ze značné věcné podobnosti mezi postihováním přestupků a jiných správních deliktů. Z této judikatury proto sice vyplývá, že opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu je přitom důvodem pro vyslovení nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a s ním související zrušení napadeného rozhodnutí. Kupříkladu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dospěl k závěrům, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“* Nicméně s ohledem na výše uvedené má krajský soud za to, že na rozhodnutí správních orgánů o uložení pořádkové pokuty je tyto požadavky nezbytné klást přiměřeně, právě se zohledněním „mírnější“ povahy těchto rozhodnutí ve srovnání s rozhodnutími spadajícími pod „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy.
17. Výtky, které žalobce uplatnil vůči formulaci výroku prvoinstančního rozhodnutí, se týkají konkrétního popisu skutku v jeho výroku prvoinstančního rozhodnutí. Jak ovšem současně plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, některé formulační nedostatky právní věty odsuzujícího rozhodnutí mohou být zhojeny částečně tím, že skutek je jasně popsán ve skutkové větě a tento popis ve spojení s odůvodněním rozhodnutí dává jasnou informaci o tom, jak bylo jednání právně kvalifikováno. To je patrné z úvah rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 (které vychází z citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006-73), dle něhož má jasné vymezení skutku svůj účel, i coby pomocné hledisko, které v určitých případech může *„dovolit učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil“*. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006-73 dále plyne, že v rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, *„za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence,*

dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabyt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“

18. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. Měřítkem, kterým je tedy nezbytné výrok prvoinstančního rozhodnutí nahlížet, je v nyní projednávaném případě zásadně jeho nezaměnitelnost, a to z hlediska postižení za něj při správním trestání. Nejde tedy o požadavek na jeho vymezení maximálně možným podrobným způsobem. Požadavek na nezaměnitelnost výroku totiž musí vyjadřovat zásadu *ne bis in idem* při správní trestání – eventuální zaměnitelnost se skutkem, který není vůbec trestný, pak nemůže dojít ke dvojímu postihu za tentýž skutek. Z tohoto hlediska má krajský soud za to, že výrok prvoinstančního rozhodnutí správního orgánu těmto požadavkům dostál, neboť v kontextu konkrétních skutkových okolností tohoto případu, jež jsou podrobně vymezeny v odůvodnění rozhodnutí, nelze mít pochybnosti o zaměnitelnosti skutku (jednání), za které byla žalobci uložena pořádková pokuta (bezdůvodné nedostavení se ke svědecké výpovědi), přičemž v odůvodnění je dostatečně precizováno, jaké konkrétní jednání žalobce bylo takto sankcionováno.
19. Co se týče absence konkrétního písmena § 62 odst. 1 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí, krajský soud se ztotožňuje s žalovaným v tvrzení, že ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu tato vada není s to způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť tato vada je odstranitelná interpretací rozhodnutí, pomocí které nelze, než dojít k závěru, že žalovaný se dopustil pořádkového deliktu dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu (k tomu srov. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016-46). Ke stejnému závěru lze dojít při přezkoumání námitky žalobce, že závažné ztížení postupu správního orgánu musí být obsaženo ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ze znění § 62 odst. 1 správního řádu je totiž zjevné, že jiné jednání, než to, které závažně ztíží postup správního orgánu, nemůže skutkovou podstatu některého z pořádkových deliktů dle § 62 odst. 1 správního řádu naplnit. Za takových okolností pak dle krajského soudu lze interpretací dojít k závěru, že udělil-li správní orgán žalobci pořádkovou pokutu za bezdůvodné nedostavení se na předvolání, muselo toto jednání žalobce závažně ztížit postup správního orgánu, přičemž postačí, pokud tato skutečnost bude vyplývat z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak již krajský soud dovodil výše, v nyní projednávané věci shledal, že jednáním žalobce došlo k závažnému ztížení postupu správního orgánu, stejně jako shledal, že tato skutečnost dostatečně vyplývá z odůvodnění napadených rozhodnutí. Tato námitka žalobce je proto taktéž nedůvodná.
20. Konečně k námitce upření možnosti způsobu uhrazení pořádkové pokuty krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018-52, dle kterého „[a]ni fakt, že správní orgán ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení lze uhradit buď na účet správního orgánu, nebo poštovní poukázkou, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68

odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by správní orgán odmítl přijmout platbu stěžovatele uhrazenou jiným než výše uvedeným způsobem. Z důvodu, že stěžovatel ani netvrdí, že by pokutu uhradil bankovním převodem, resp. že by správní orgán odmítl platbu převzít, resp. identifikovat z důvodu neuvedení specifického symbolu, nelze dovozovat ani jeho zkrácení práv v důsledku nutnosti uvádění rodného čísla jako specifického symbolu.“ Při aplikaci právního názoru Nejvyššího správního soudu na nyní projednávanou věc lze proto uzavřít, že žalobce sám má možnost způsobu úhrady pořádkové pokuty, přičemž neodmítne-li správní orgán prvního stupně jiný způsob úhrady pořádkové pokuty, umožněný zákonem, než je uveden ve výroku napadeného rozhodnutí, nemůže tato skutečnost vést k závěru o krácení žalobce na jeho právech. Ostatně z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zjevné, že žalobce má k dispozici veškeré informace k tomu, aby mohl platbu pořádkové pokuty provést i bankovním převodem dle § 163 odst. 3 písm. a) daňového řádu, tedy číslo bankovního účtu správního orgánu prvního stupně a variabilní symbol k identifikaci platby.

21. Nad rámec výše uvedeného krajský soud uvádí, že část žaloby, věnující se zveřejňování či anonymizaci osobních údajů žalobce či jeho právního zástupce v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu nijak nesouvisí s nyní projednávanou věcí, a proto se těmito námitkami žalobce nebude krajský soud jakkoliv zabývat.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu